

Skatteministeriet

8. april 2022
J.nr. 2022 - 1539

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 254 af 17. januar 2022 (alm. del).

Jeppe Bruus

/ Rikke Kure Wendel

Spørgsmål

Vil ministeren – evt. med bidrag fra skatteministeren – redegøre for, hvordan man tidligere opgjorde formuer i forbindelse med opkrævning af formueskatten?

Svar

Der har tidligere været en formueskat i Danmark, som blev afskaffet ved lov nr. 1105 af 20. december 1995 med virkning fra indkomståret 1997. Formueskatten udgjorde 1 pct. af den del af den skattepligtige formue, der oversteg et bundfradrag, som for indkomståret 1996 var 1.635.500 kr. I forbindelse med, at formueskatten blev afskaffet, blev formueskatten for indkomståret 1996 nedsat fra 1 pct. til 0,7 pct. samtidig med, at bundfradraget blev forhøjet fra 1.635.000 kr. til 2.400.000 kr.

Formueskatten blev beregnet på grundlag af den skattepligtige formue. For gifte personer blev formueskatten som udgangspunkt beregnet på grundlag af ægtefællernes samlede skattepligtige formue. Den beregnede formueskat blev forholdsmæssigt fordelt mellem dem efter størrelsen af deres skattepligtige formue.

Fastlæggelsen af, hvad der skulle medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige formue, skete ved fortolkning af den daværende § 12 i statsskatteloven. Den skattepligtige formue omfattede således den skattepligtiges samlede rørlige og urørlige formue, herunder værdien af faste ejendomme, skibe, varer og andet løsøre, udestående fordringer, værdipapirer, selskabsandele, reelle privilegier, aktiver i den skattepligtiges virksomhed mv. Selvom det ikke direkte fremgik af bestemmelsen, skulle også aktiver placeret i udlandet medtages i opgørelsen af den skattepligtige formue, medmindre Danmark ikke havde beskatningsretten til aktivet, fx som følge af en dobbeltbeskatningsoverenskomst.

Der gjaldt dog en række undtagelser fra formueskattepligten efter statsskattelovens § 12, nr. 1-3, herunder værdien af privat indbo, bog- og kunstsamlinger mv. Det var dog afgørende, at der var tale om aktiver, der ikke anvendtes i den skattepligtiges næring eller i forretningsøjemed. Der gjaldt også særlige lovregler, som gjorde visse aktiver formueskattefri. Efter den daværende § 22 i pensionsbeskatningsloven skulle bl.a. indestående i pensionsøjemed ikke medregnes ved opgørelsen af den skattepligtige formue.

For fuldstændighedens skyld bemærkes, at værdi af egen bil ligeledes skulle medregnes i formueopgørelsen, men værdien af bilen blev dog nedskrevet hvert år.

Endvidere kunne den skattepligtiges gæld fradrages i et vist omfang ved opgørelsen af den skattepligtige formue efter den daværende § 13 a i statsskatteloven.

Værdien af de aktiver og passiver, der indgik ved opgørelsen af den skattepligtige formue, skulle som udgangspunkt ansættes til deres værdi i handel og vandel i overensstemmelse med hovedprincippet i statsskatteloven, dvs. omsætningsværdien. Det gjaldt fx børsnoterede aktier, der blev medregnet til den senest noterede kurs på tidspunktet for opgørelsen af den skattepligtige formue. For en række andre aktiver, der ikke så ofte omsættes, skulle

værdien fastsættes ved skøn. Det gjaldt fx jord og fast ejendom, hvis der ikke var fastsat en ejendomsværdi, varelagre, løsøre og udestående fordringer.

Værdien af unoterede aktier blev fastsat til den såkaldte skattekurs, der blev beregnet på grundlag af nærmere angivne poster i selskabets regnskab. Det bemærkes, at aktiernes reelle værdi i de fleste tilfælde var større end formueskattekursen.

Den oprindelige bestemmelse om værdiansættelse af formuen var statsskattelovens § 14. Denne bestemmelse blev efterfølgende suppleret af en række særregler bl.a. i ligningsloven.

Fast ejendom med sædvanligt tilbehør skulle som hovedregel medregnes til den senest ansatte eller regulerede kontante ejendomsværdi inden indkomstårets udløb med fradrag af byrder, der ikke var taget hensyn til ved vurderingen. Ejendomme, der ikke var vurderet ved indkomstårets udløb, skulle som udgangspunkt værdiansættes efter principperne i den dagældende vurderingslov. Der gjaldt dog særlige regler for uvurderede énfamilieejendomme og énfamiliesejendomme og tofamiliehuse, der var blevet forbedret for et nærmere angivet beløb i løbet af indkomståret.

Det var en forudsætning, at den skattepligtige havde ejendomsretten til aktivet, og at aktivet skulle have en værdi, der kunne ansættes i penge, og som kunne omsættes.